

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce Mgr. Vladimíra Doležala v právní věci žalobce: **D. H.**, zastoupený Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 1576/11, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. MV-66580-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 12. 2019, č. j. 57 A 135/2019 - 76,

t a k t o :

- I. Žalobci **se přiznává** osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti.
- II. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 12. 2019, č. j. 57 A 135/2019 - 76, **se zrušuje**.
- III. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2019, č. j. MV-66580-4/SO-2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- V. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 18.820 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Romana Seidlera, advokáta.
- VI. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Romana Seidlera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce podal dne 28. 11. 2018 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo vydáno za účelem společného soužití rodiny na území. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) obdrželo dne 21. 2. 2019 od Okresního soudu Plzeň-město trestní příkaz ze dne 15. 11. 2018, sp. zn. 32 T 114/2018, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu zatajení věci dle § 219 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Žalobce našel v pánské šatně v provozovně skladu prodejny LIDL mobilní telefon v hodnotě 16.000 Kč, který si vzal a odnesl k odblokování. Za uvedený trestný čin byl pachatel odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku ve spojení s § 82 odst. 1 téhož zákona se výkon žalobcova trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jeden rok.

[2] Správní orgán I. stupně žádost zamítl, neboť žalobce spáchal výše uvedený úmyslný trestný čin. V rozhodnutí se mezi jinými zabýval i ochranou soukromého a rodinného života žalobce. Uvedl, že žalobce od 10. 10. 2017 pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Jeho matka pobývá v České republice na základě zaměstnanecké karty, jeho otec na základě víza za účelem strpění pobytu a mladší bratr na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Před příjezdem do České republiky žil v Luhansku na Ukrajině. Žadatel je zletilý (nar. X), je schopen si vydělávat a postarat se tak sám o sebe. V České republice pobývá třetím rokem a nic nenasvědčuje tomu, že by za tak krátkou dobu navázal pevné sociokulturní vazby. Jeho další pobyt na území České republiky lze uskutečnit formou bezvízového styku, neboť je držitelem biometrického pasu. Správní orgán I. stupně proto uzavřel, že ochrana veřejného zájmu v případě spáchání úmyslného trestného činu převážila nad zájmem žalobce na ochranu jeho soukromého a rodinného života.

[3] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla. V rozhodnutí uvedla, že ačkoliv má žalobce na území České republiky nejbližší rodinu, do situace, která vedla k zamítnutí jeho žádosti, se dostal sám svým protiprávním jednáním.

[4] Žalobce proti rozhodnutí žalované podal žalobu. V ní zejména konstatoval, že žalovaná se odmítla zabývat okolnostmi případu s ohledem na závažnost spáchané trestné činnosti, její rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Dále poukázal na zásah do svého soukromého a rodinného života. Do České republiky žalobce přesídlili s ohledem na ozbrojený konflikt na Ukrajině. V zemi původu již nemá žádné zázemí a sociokulturní vazby. V České republice studuje střední školu, češtinu ovládá slovem i písmem, má zde přítelkyni a kamarády. Jelikož otec nebyl oprávněn pracovat, chodil na brigády a pomáhal s finančním zabezpečením své rodiny. Příležitostný přivýdělek z brigád dle něj nemůže

postačovat k závěru o tom, že v zemi svého původu je schopen se sám žít. Trestný čin spáchal jako osoba ve věku blízkému věku mladistvého. Svého činu lituje. V projednávané věci však žalovaný nezjišťoval veškeré okolnosti věci významné pro posouzení zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Domnívá se, že správní orgány mají povinnost zkoumat charakter a závažnost trestné činnosti spáchané osobou, která podala žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny dle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

[5] Krajský soud považoval rozhodnutí žalované za přezkoumatelné. K přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud uvedl, že v projednávaném případě neexistují takové výjimečné okolnosti, které by opravňovaly správní orgány ke zmírnění dopadů § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V případě opačného přístupu by se totiž toto ustanovení stalo prakticky neaplikovatelné. Žalobce může svou rodinu navštěvovat či u ní po určitou dobu setrvat v rámci bezvízového styku. Ve studiu může pokračovat na Ukrajině, kde si může zabezpečit i výdělečnou činnost a své rodině dále finančně pomáhat. Nadto je u žalobce předpoklad, že v dohledné době dojde k zaházení jeho odsouzení a žalobce si bude moci znovu podat žádost o povolení dlouhodobého pobytu. V závěru odkázal na judikaturu, která již téměř totožné skutkové situace řešila (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 2. 2018, č. j. 59 A 29/2017 – 41 či na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2018 – 32).

[6] Soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] V ní namítá, že soud odůvodnil rozsudek pouhým odkazem na rozhodnutí žalované. Soud však, obdobně jako žalovaná, nepoměřoval spáchání trestné činnosti s konkrétními zásahy do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel vede řádný život, nalezenou věc vrátil a nezpůsobil tak žádnou škodu. Svého činu lituje. Považuje za vhodné nerozdělovat rodinu a zachovat její vliv na rozvoj své osoby. Obdobně jako zachovat vliv školy na sociokulturní vazby. Závěr o tom, že stěžovatel může ve studiu pokračovat na Ukrajině, nenachází žádnou oporu v provedeném dokazování (správní orgány tuto skutečnost neprověřovaly). Soud ani správní orgány nezkoumaly závažnost spáchaného trestného činu ve vztahu k zásahu do veřejného pořádku České republiky; pro Českou republiku přitom nepředstavuje sebemenší hrozbu. V této souvislosti správní orgány i soud uzavřely, že žalobce může realizovat svůj soukromý a rodinný život v rámci bezvízového styku a na Ukrajině studovat a být výdělečně činný. Nevzaly však v potaz, že na Ukrajině stěžovatel nemá žádné zázemí, s rodinou ji opustil s ohledem na ohrožení života a zdraví (z důvodu ozbrojeného konfliktu).

[9] Rozsudek č. j. 5 Azs 88/2018 – 32 uváděný krajským soudem není na věc aplikovatelný, neboť se správní orgány dostatečně nepokusily zjistit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Za přílehlavý označil stěžovatel rozsudek ze

dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 – 29, dle jehož právní věty „[u]stanovení zákona o pobytu cizinců upravující dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny [§ 46a, § 46b, § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] je nutno interpretovat ve světle směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, jejímiž ústředními prvky jsou respekt k rodinnému životu a nejlepší zájmy nezletilých dětí. V důsledku akcentace těchto hodnot musejí být důvody veřejného pořádku, pro které lze žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítnout, srovnatelně závažné jako důvody veřejného pořádku dle čl. 45 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie. K zamítnutí žádosti z důvodů veřejného pořádku proto může být přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustil jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.“

[10] Spolu s kasační stížností podal stěžovatel žádost o přiznání odkladného účinku.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se ztotožnila.

III. Žádost o osvobození od soudních poplatků

[12] Stěžovatel podal dne 17. 2. 2020 žádost o osvobození od soudních poplatků, k níž doložil potvrzení o studiu, potvrzení o příjmech své matky a otce, dohodu o uznání dluhu s Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, ve výši 46.978 Kč a nájemní smlouvu (s nájemným ve výši 6.500 Kč včetně „energií“).

[13] V žádosti uvedl, že bydlí v nájmu se svými rodiči, na jejichž výživě je zcela závislý. Nájem činí 6.500 Kč měsíčně. Stěžovatel je studentem 2. ročníku Střední průmyslové školy dopravní v Plzni v oboru „karosář“. Z uvedených důvodů nemá žádné pravidelné měsíční příjmy. Nevlastní žádnou nemovitost ani jiný majetek větší hodnoty. Měsíčně musí hradit dlužné pojistné ve výši 750 Kč až 800 Kč. Bez pomoci rodičů by nebyl schopen uspokojit své hmotné potřeby. Úhrada soudního poplatku by pro něj byla finančně neúnosná. Žádá proto o osvobození od soudních poplatků v plné výši.

IV. Posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků a kasační stížnosti

[14] Soud se nejprve zabýval otázkou, zda stěžovatel splnil zákonem stanovené podmínky pro osvobození od soudních poplatků.

[15] Pro rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků tedy musí být naplněny následující podmínky: 1) účastník požádal o osvobození, 2) jeho návrh není zjevně neúspěšný a 3) doložil nedostatek prostředků. Pro rozhodnutí o přiznání osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu musí navíc existovat zvlášť závažné důvody.

[16] V dané věci stěžovatel o osvobození od soudních poplatků požádal a z obsahu spisu nevyplývá, že by podaný návrh byl zjevně neúspěšný. Zjevnou neúspěšnost lze chápat jako situaci, kdy je již ze samotných skutkových tvrzení žadatele nepochybné, že mu ve

věci nemůže být vyhověno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2010, č. j. 6 Ads 107/2010 – 47). První dvě podmínky jsou tedy naplněny.

[17] Nejvyšší správní soud současně dospěl k závěru, že u stěžovatele je splněna i třetí zákonná podmínka k tomu, aby mohl být osvobozen od soudního poplatku za kasační stížnost.

[18] Ze spisu vyplynulo, že stěžovatel žádal o osvobození od soudních poplatků již v řízení před krajským soudem. Krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 9. 9. 2019 částečně osvobodil od soudních poplatků, a to z padesáti procent. Rozhodujícím pro něj byl příjem stěžovatele, který měl z dohod o provedení práce. V řízení před Nejvyšším správním soudem však stěžovatel uvedl, že žádnou výdělečnou činnost již nevykonává. Je plně závislý na svých rodičích a soustavně se připravuje na své budoucí zaměstnání.

[19] Stěžovatel tak tvrdil a prokázal, že nemá na úhradu celého soudního poplatku, neboť nemá žádné příjmy a soustavně se připravuje na budoucí povolání. Dle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, je dle § 11 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 12 odst. 1 písm. a) téhož zákona, nezaopatřeným dítětem. Navíc je povinen hradit dluh ve výši 46.978 Kč. Soud proto jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků vyhověl.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že to, že stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem na základě plné moci, závěr o nedostatku finančních prostředků nezpochybňuje. Výše honoráře advokáta stejně jako platební podmínky jsou zpravidla určeny smlouvou mezi advokátem a nemusí pro účastníka nutně znamenat větší finanční zátěž (v případě nezaopatřených dětí navíc není neobvyklé, že se rodiče přinejmenším podílí na hrazení výdajů vzniklých v souvislosti s různými životními situacemi svých dětí). Zastoupení účastníka advokátem nepředstavuje žádný zbytečný nadstandard a nesvědčí o marnotratnosti účastníka (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 As 190/2016 - 41).

[21] Dále se soud zabýval dalšími formálními náležitostmi kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Dle § 44a odst. 4 poslední věty zákona o pobytu cizinců „[p]latnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“

[24] Dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[n]a žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo

platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“

[25] Dle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny „[č]lenské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí.“

[26] Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. C-381/18 a C-382/18, ve spojených věcech *G.S. a V.G. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, podal výklad čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. V rozsudku Soudní dvůr výslovně uvedl, že (důraz přidán):

*Vzhledem k tomu, že povolení sloučení rodiny je obecným pravidlem, musí být čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 za těchto podmínek vykládán restriktivně a rozhodovací prostor, jež přiznává členským státům, nemůže být těmito státy užíván takovým způsobem, který by ohrožoval cíl této směrnice a její užitečný účinek (obdobně viz rozsudky ze dne 9. července 2015, *K a A*, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 50, a ze dne 7. listopadu 2018, *C a A*, C-257/17, EU:C:2018:876, bod 51).*

S ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 56 až 59 tohoto rozsudku přesto z volby učiněné unijním normotvůrcem vyplývá, že toto omezení rozhodovacího prostoru členských států nemůže znamenat, že by bylo vyloučeno, aby příslušné orgány použily čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 pouze s poukazem na okolnost, že dotyčná osoba byla odsouzena za spáchání trestného činu, aniž by musely prokázat, že osobní chování této osoby představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu.

*V souladu se zásadou proporcionality, která je jednou z obecných zásad unijního práva, však vnitrostátní praxe uplatňování těchto ustanovení nesmí zejména překračovat meze toho, co je nezbytné pro zaručení veřejného pořádku (obdobně viz rozsudek ze dne 9. července 2015, *K a A*, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51).*

Z toho vyplývá, že příslušné orgány nemohou mít automaticky za to, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86, na základě pouhé skutečnosti, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení.

Tyto orgány tak mohou prokázat, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, pouhým poukazem na okolnost, že byl tento státní příslušník odsouzen za spáchání trestného činu, pouze pokud má tento trestný čin takový stupeň závažnosti či takovou povahu, že je nutné vyloučit pobyt tohoto státního příslušníka na území dotyčného členského státu.

Tento závěr je ostatně podpořen jak odkazem na „odsouzení za spáchání závažného trestného činu“ v bodě 14 odůvodnění směrnice 2003/86, tak – pokud jde specificky o odnětí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti – požadavkem uloženým v čl. 6 odst. 2 druhém pododstavci této směrnice, totiž vzít v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání, jehož se daná osoba dopustila.

*Kromě toho před přijetím zamítavého rozhodnutí na základě článku 6 uvedené směrnice musí příslušné orgány provést v souladu s článkem 17 téže směrnice individuální posouzení situace dotyčné osoby s tím, že náležitě zohlední povahu a pevnost rodinných vztahů této osoby, délku jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2019, *E.*, C-635/17, EU:C:2019:192, bod 58 a citovaná judikatura).*

S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku ve věci C-381/18 a na druhou a třetí otázku ve věci C-382/18 odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní praxi, podle níž mohou příslušné orgány z důvodů veřejného pořádku zamítnout žádost o vstup a pobyt podanou na základě této směrnice z důvodu odsouzení v trestním řízení během předchozího pobytu na území dotyčného členského státu a odejmout povolení k pobytu udělené na základě uvedené směrnice nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti, jestliže byl žadateli uložen dostatečně vysoký trest ve vztahu k délce pobytu, za předpokladu, že se tato praxe uplatní jen tehdy, jestliže je trestný čin, za nějž byl uložen trest v trestním řízení, dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit pobyt tohoto žadatele, a tyto orgány provedou individuální posouzení podle článku 17 téže směrnice, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

[27] Závěry Soudního dvora Evropské unie jsou jednoznačné a pro projednávanou věc znamenají jediné – nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a krajského soudu pro nedostatek důvodů. Správní orgány v projednávané věci byly povinny zkoumat, zda trestný čin, který žadatel (stěžovatel) spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území členského státu (Česká republika) a dále zda ohrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci „vážení“ zájmu stěžovatele na jeho soukromém a rodinném životě. To se však v projednávané věci nestalo.

[28] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že ačkoliv s účinností od 18. 12. 2015 došlo na základě zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, k doplnění důvodů, pro které se platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší, nelze tímto bez dalšího překonat již dříve podaný eurokonformní výklad, resp. nezměněné znění směrnice. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 6/2012 - 29 s odkazem na rozsudky Soudního dvora Evropské unie stanovil výklad pojmu „veřejný pořádek“, resp. podmínky, za kterých dochází k jeho ohrožení pro účely směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Změna zákona, který provádí výše uvedenou směrnici, však bez dalšího nevede ke změně (byť i výkladu) této směrnice. Závěry rozsudku č. j. 7 As 6/2012 - 29 citované stěžovatelem v kasační stížnosti, jsou proto plně aplikovatelné i v projednávané věci.

[29] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2018 – 32 v bodu 8 stanovil, že „[u]stanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu v obvyklých případech prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povahy či závažnosti.“ Ačkoliv soud připustil, že pravidlo uvedené v § 46a odst. 1 poslední věta zákona o pobytu cizinců není bez dalšího použitelné pro paušální rušení povolených pobytových titulů, případně jejich neudělení či neprodloužení, je nutno jeho závěr vykládat ve světle (později vydaného) výše uvedeného rozsudku Soudního dvora Evropské unie. Za „obvyklé případy“ je nutno považovat ty, v nichž závažnost nebo druh protiprávního jednání dosahuje takové intenzity, že je i s přihlédnutím k zájmu stěžovatele na zachování jeho soukromého a rodinného života nezbytné jeho pobyt na území členského státu vyloučit.

[30] K posouzení přiměřenosti zásahu státní moci do soukromého a rodinného života stěžovatel v řízení před správními orgány uvedl, že na území České republiky má sociokulturní vazby, jeho rodina zde plánuje setrvat, je studentem střední školy, má zde přítelkyni a kamarády. Stěžejním argumentem žalovaného, proč uvedené skutečnosti

nejsou schopny převážit nad zájmem státu (veřejným pořádkem) přitom byla úmyslná forma zavinění stěžovatelem spáchaného trestného činu. Dle správních orgánů a krajského soudu se stěžovatel do situace, která vedla k zamítnutí jeho žádosti, dostal sám, svým úmyslným protiprávním jednáním. K tomuto s ohledem na výše uvedené závěry Soudního dvora Evropské unie soud uvádí, že nelze připustit, aby požadavek na ochranu soukromého a rodinného života byl paušálně odmítán toliko s ohledem na formu trestného činu, která sice vypovídá o vnitřním psychickém stavu pachatele trestného činu, bez dalšího však nestanoví nic o závažnosti či druhu protiprávního jednání dle § 174a zákona o pobytu cizinců (resp. dle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny).

[31] Správní orgány a krajský soud dále poukázaly na zletilost a finanční samostatnost stěžovatele a možnost brzkého podání žádosti o povolení pobytu související se zahlazením odsouzení. Soud ověřil, že stěžovatel před dovršením zletilosti (18 let) vycestoval ze země původu (z oblasti silně zasažené ozbrojeným konfliktem mezi zemi původu stěžovatele a proruskými separatisty). Na území České republiky žil třetím rokem. Snažil se přispívat na chod domácnosti v situaci, v níž jeho otec pro objektivní překážky nemohl, a sám byl středoškolským studentem. Již před správními orgány tvrdil, že na území České republiky má pevné sociokulturní vazby, nejbližší rodinu, kamarády, přítelkyni. Správní orgány však tyto skutečnosti „přešly“ tvrzením o bezvívovém styku, aniž by se řádně zabývaly povahou a pevností rodinných vztahů dotyčné osoby či posouzení (zohlednění) intenzity vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem dle § 174a zákona o pobytu cizinců (čl. 17 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny).

[32] Ačkoliv je stěžovatel dle českých právních předpisů považován za nezaopatřené dítě, správní orgány bez dalšího (vyjasnění reálných vyhlídek stěžovatele na Ukrajině) dospěly k závěru, že je schopen se o sebe v zemi svého původu postarat (příjmy stěžovatele nedosahovaly ani existenčního minima) a pokračovat ve vzdělávání v zemi původu (bez uvedení relevantních mezinárodních smluv či bilaterálních smluv mezi Českou republikou a Ukrajinou, ze kterých by toto práva vyplývalo).

[33] Stěžovatel pak trefně poukazuje i na skutečnost, že novou žádost o pobytový titul by stěžovatel musel podat na Ukrajině (dle cestovního příkazu musí stěžovatel opustit území České republiky do 6. 3. 2020) po tom, co opustí rodinu a bude nucen zanechat studia. Ani tyto dopady však žalovaný nevyhodnotil dostatečně.

[34] Závěry správních orgánů a krajského soudu o přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný důvod postrádají náležité odůvodnění a rozhodnutí žalovaného a rozsudek krajského soudu jsou proto nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91 či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 – 99).

[35] Pro výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele důvodnými.

[36] Návrh na odkladný účinek se v důsledku včasného rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval. S ohledem na výše uvedené

a skutečnost, že soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku byl uhrazen z bankovního účtu matky stěžovatele (což svědčí o nezaopatřenosti stěžovatele) avšak za stěžovatele, rozhodl soud o jeho vrácení k rukám zástupce stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, rozhodl soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takto může soud postupovat i bez návrhu stěžovatele. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[38] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele.

[39] Pokud jde o náklady řízení o žalobě, ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 2.000 Kč (1.500 Kč za správní žalobu a 500 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku správní žalobě) a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v sepsání žaloby, jednání před soudem a podání návrhu na přiznání odkladného účinku a (§ 11 odst. 1 písm. d) a g) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 2 x 3.100 Kč [§ 7ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 1 x 1.500 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 3 x 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak činí 8.650 Kč, resp. 10.467 Kč včetně daně z přidané hodnoty. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 12.467 Kč.

[40] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za dva úkony právní služby [sepsání kasační stížnosti a sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. a) advokátního tarifu], tj. 1 x 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 1 x 1.550 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Odměna advokáta činí 5.250 Kč, resp. 6.353 Kč včetně daně z přidané hodnoty. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 6.353 Kč.

[41] Žalovaná je povinna stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 18.820 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Romana Seidlera, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu